

Arrest

nr. 263 211 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ P/lewi op 16.06.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam: A.-T. (...),

Voornaam: A. H. (...)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Najaf

Nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 16.06.2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV nr. : ME.12.L8.015126/2020 van de politiezone van Mewi.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde .

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV nr. : ME.12.L8.015126/2020 van de politiezone van Mewi.)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 26.07.2019 werd bij beslissing van 30.04.2020 als niet-ontvankelijk verklaard .“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKEL 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Irak). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied-".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (15 juni 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen werd om het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

2. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden

door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”*

Verzoekende partij, die meerderjarig is, betwist niet dat zij minderjarige kinderen noch een gezinsleven heeft in België. Verder heeft zij evenmin aannemelijk gemaakt enige gezondheidsproblematiek te kennen die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen zoals die voortvloeien uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekende partij betoogt evenwel dat de bestreden beslissing in volle coronacrisis werd genomen en het onverenigbaar is met de federale maatregelen van 12 maart 2020 en de menselijke waardigheid dat zij gedwongen wordt het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart dienaangaande een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (gezondheidstoestand) en artikel 3 EVRM.

2.6. De Raad wijst erop dat, voor zover er een verbod op niet-essentiële reizen gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van herkomst als niet-essentiële reis geldt. Zij maakt niet aannemelijk dat het haar verboden was / is terug te keren naar haar land van herkomst omwille van de getroffen corona-maatregelen. Verder maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij door een terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de coronacrisis een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Uit niets blijkt dat het land van herkomst de COVID-19 pandemie niet de baas kan. Verzoekende partij heeft evenmin een kwetsbaar profiel. De Raad bemerkt daarbij dat ook België getroffen is door de COVID-19 pandemie en verzoekende partij ook in België het risico loopt op besmetting.

In de mate dat verzoekende partij nog aanvoert dat de bestreden beslissing geen motivering voorziet omtrent de maatregelen, genomen ter bestrijding van het coronavirus, merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een (politie)maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur. Bijgevolg moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van verzoekende partij en met alle mogelijke externe omstandigheden rekening werd gehouden. Dit klemt in casu des te meer nu het COVID-19-virus pandemisch is en er dus wereldwijd en ook in België besmettingen zijn. In dit licht valt niet in te zien waarom bij de afgifte van het

thans bestreden bevel uitdrukkelijk zou moeten worden gemotiveerd omtrent de heersende COVID-19-pandemie en de maatregelen die in België ter bestrijding van deze pandemie werden getroffen. Waar de verzoekende partij bij deze kritiek ook verwijst naar de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, dient te worden benadrukt dat ook artikel 3 van het EVRM geen bijkomende motiveringsplicht oplegt (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570).

2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §2, 1° EN ARTIKEL 74/14, §3, 1° VREEMDELINGENWET IN SAMENHANG GELEZEN MET ARTIKEL 3, 7 EN ARTIKEL 7, 4 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten" (zie ook artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn).

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1".

Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

Zowel bij de beslissing tot het afwijken van de termijn van dertig dagen als bij de beslissing om geen termijn op te leggen, gaat de verwerende partij uit van de bewering dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken. De rechtsgrondslag voor deze beslissing wordt expliciet gezocht in artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat:

Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.

Artikel 3, 7 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft het "risico op onderduiken" als volgt:

"risico op onderduiken": het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;

De Terugkeerrichtlijn vereist derhalve dat er in de wetgeving zelf objectieve criteria worden vastgesteld op basis waarvan het risico op onderduiken moet worden bepaald.

Uit de rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Justitie (de arresten Sagor, Mahdi en Al Chodor) volgt dat het vaststellen van een risico op onderduiken niet enkel moet berusten op een individueel onderzoek van het specifieke geval, maar ook op objectieve criteria die in de wetgeving vastgelegd zijn (HvJ 6 december 2012, C-430/11, Sagor, pt. 41; HvJ 5 juni 2014, nr. C-146/14PPU, pt. 66; HvJ 11 juni 2015, C-554/12, C-554/12, Z.Zh. en O., pt. 49; HvJ 15 maart 2017, C-528/15, Al Chodor, pt. 41-47).

4. Bovenvermelde bepalingen verplichten de verwerende partij om een individueel onderzoek uit te voeren naar de specifieke situatie van verzoeker, rekening houdende met de objectieve criteria die in de wetgeving zijn vastgelegd.

In casu dient tevens te worden verwezen naar artikel 1, §2 Vreemdelingenwet, hetgeen stelt als volgt:

"§ 2. Het in paragraaf 1,11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken doordat verzoeker zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren, zich niet zou hebben aangemeld bij de gemeente en geen bewijs zou leveren dat hij op hotel verblijft.

Er werd door de gemachtigde - ten onrechte - geen rekening gehouden met de lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake zijn verzoek tot internationale bescherming.

Op 26 juli 2019 diende verzoeker een volgend verzoek in tot internationale bescherming. Op 29 april 2020 volgt evenwel de beslissing genomen waarbij het volgend verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen als niet-ontvankelijk op grond van artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet.

Door verzoeker werd vervolgens een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat verzoeker weldegelijk een legaal verblijf nastreeft en dus zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier tracht te regulariseren.

De gemachtigde moest hiermee rekening houden bij het individueel onderzoek dat moest worden uitgevoerd rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval (artikel 1, §2, eerste lid Vreemdelingenwet: "Het in paragraaf 1, IV, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval).

Bovenvermelde elementen werden niet in overweging genomen, ondanks dat ze van belang zijn bij de beoordeling van het risico op onderduiken, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd naar het risico op onderduiken.

Uit deze elementen blijkt dat geen 'individueel onderzoek' werd verricht zoals vereist door artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.9. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.12. Artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; (...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de

nationale veiligheid, of; (..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dus dat er in het geval van een risico op onderduiken of wanneer de derdelander een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens een risico op onderduiken alsook wegens een gevaar voor de openbare orde.

2.13. Verzoekende partij uit kritiek op het motief inzake het risico op onderduiken. Zij betoogt dat zij op 26 juli 2019 een volgend verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend dat werd afgewezen op 29 april 2020 en zij hiertegen beroep heeft aangetekend.

2.14. De Raad wijst erop dat het risico op onderduiken in artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet als volgt wordt gedefinieerd:

“risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

In artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet werden ter zake de volgende criteria bepaald:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese

reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

Uit artikel 1, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat het bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn. Dit wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval. Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat ze enerzijds een subjectieve component bevat (individueel onderzoek van het geval) en anderzijds een objectieve component bevat (gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria). Het risico op onderduiken houdt dus twee cumulatieve vereisten in, namelijk dat het bestuur de individuele en concrete omstandigheden van de situatie van elke vreemdeling geval per geval moet onderzoeken en dit op een actuele wijze (1), en er daarbij over moet waken dit onderzoek te baseren op objectieve, op algemene wijze vastgestelde criteria (2). Deze cumulatieve vereisten vinden steun in de parlementaire voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 7 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. Immers kan hierin het volgende worden gelezen:

“De nieuwe definitie van het risico op onderduiken is gebaseerd op de definitie in de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU. Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken.

Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen.

Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn.

Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken.

Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld. (...).

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk

maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Parl.St., Kamer, 2016-17, DOC 54, 2548/001, pp.17-19).

2.15. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij twee objectieve criteria toepast, met name dat verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (artikel 1 §2, 1°, van de vreemdelingenwet) en dat de verzoekende partij niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden (artikel 1, §2, 3°, van de vreemdelingenwet).

Evenwel blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 25 juli 2019 door Duitsland werd overgedragen aan België in het kader van de Dublin III-verordening (akkoord door België op 18 maart 2019 in toepassing van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening) en dat zij reeds op 26 juli 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten heeft ingediend.

Artikel 51/7 van de vreemdelingenwet luidt:

“Wanneer de vreemdeling op het grondgebied van een andere staat een verzoek om internationale bescherming indient en België, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, verantwoordelijk is voor het in behandeling nemen van het verzoek om internationale bescherming, is de minister of zijn gemachtigde verplicht deze vreemdeling, onder de voorwaarden bepaald bij deze Europese regelgeving, over te nemen.

De vreemdeling moet zich bij zijn binnenkomst in het Rijk of ten minste binnen acht werkdagen die hierop volgen, bij de Minister of bij zijn gemachtigde aanmelden. Deze laatste verleent hem hiervan schriftelijke akte en brengt onmiddellijk de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte.

De vreemdeling moet zich naar de bepalingen van de artikelen 51/2 en 51/4, § 2, schikken.

De behandeling van het verzoek om internationale bescherming dient overeenkomstig de bepalingen van deze wet aangevat te worden.”

Bijgevolg blijkt dat verzoekende partij conform hoger geciteerde bepaling binnen de door de wet voorziene termijn wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat het motief: *“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”* geen stand houdt.

Evenwel doet de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk aan het motief: *“3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”*

Artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen drie werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.”

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

“Zijn vrijgesteld van de verplichting zich bij het gemeentebestuur aan te melden:

1° de vreemdeling die tijdens een reis in België voor behandeling in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting is opgenomen;

2° de vreemdeling die aangehouden is en in een strafinrichting of in een inrichting tot bescherming van de maatschappij gedetineerd is.”

Uit de gegevenshistoriek RN die zich in het administratief dossier bevindt blijkt niet dat verzoekende partij zich heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Zij werd ook op 14 augustus 2019 afgevoerd van ambtswege. Verzoekende partij betwist ook niet dat zij zich niet heeft aangemeld bij het gemeentebestuur. Zij toont ook niet aan dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing (16 juni 2020) van deze melding was vrijgesteld, temeer haar verzoek tot internationale bescherming reeds op 30 april 2020 niet-ontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet en het beroep dat hiertegen openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een niet-schorsend beroep is in de zin van artikel 39/70, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde feitelijke gegevens op 16 juni 2020 (datum van de bestreden beslissing) vastgesteld heeft dat er in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat nu verzoekende partij nagelaten heeft zich te melden bij het gemeentebestuur. Waar zij er nog op wijst dat zij een beroep had ingediend bij de Raad blijkt dat in het neergelegde verzoekschrift van 2 juni 2020 uitdrukkelijk gesteld wordt dat verzoekende partij “*momenteel zonder vaste woon- of verblijfplaats in België*” is en zij woonplaatskeuze doet bij haar advocaat. Dit alles draagt eerder bij aan het motief dat er in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat nu blijkt dat zij zich niet heeft aangemeld bij het gemeentebestuur en bijgevolg haar verblijfplaats in België niet kenbaar maakt aan het bestuur maar dit in tegendeel verborgen houdt.

Nu aan het motief “*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: X Artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken; 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*” geen afbreuk wordt gedaan en dit *an sich* voldoende draagkrachtig is om te verantwoorden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, kan de gegrondheid van de kritiek inzake het motief “*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*” geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat omdat zij nagelaten heeft zich te melden bij de gemeente en evenmin het bewijs levert dat zij op hotel logeert.

2.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.17. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13, §3, 3° VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 6 EN ARTIKEL 7.4 TERUGKEERRICHTLIJN
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

In casu wordt door de gemachtigde tevens toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen.

De motivatie voor de toepassing van artikel 7, eerste alinea, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is identiek.

Artikel 74/14, §3, 1° Vreemdelingenwet stelt:

§3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

(...)

de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

Het is derhalve vereist dat verzoeker een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid is.

Dit is een wettelijke voorwaarde.

Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

"1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbonden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten af zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen."

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13.

In voormeld arrest beklemt toont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat

voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

2. Door de gemachtigde wordt verwezen naar een proces-verbaal van de politiezone van Mewi. Verzoeker zou betrappt zijn op heterdaad, doch meer wordt niet vermeld.

Het proces-verbaal bevindt zich evenmin in het administratief dossier. Enkel een administratief verslag vreemdelingencontrole is terug te vinden waarbij opnieuw wordt vermeld dat er sprake is van een betrapping op heterdaad voor winkeldiefstal, doch zonder concrete gegevens.

Nochtans aarzelt de gemachtigde niet om te stellen dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", zonder de concrete feiten te kennen.

Dit oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek van de gemachtigde, terwijl enkel worden verwezen naar een proces-verbaal. De concrete feiten werden niet in de beoordeling van de gemachtigde betrokken. Dit is nochtans vereist indien de gemachtigde in casu stelt dat "betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel van verweerder waaruit blijkt dat de verzoekende partij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De gemachtigde diende daarentegen duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (conform de rechtspraak van het Hof van Justitie).

Een appreciatiebevoegdheid moet bovendien steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Omwille van bovenvermelde redenen, dient een schending te worden weerhouden van artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet en de Terugkeerrichtlijn, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.18. Waar verzoekende partij erop wijst dat de bestreden beslissing werd gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het bestreden bevel ook geschraagd wordt door het motief: "Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten."

Verzoekende partij betwist niet dat zij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Zoals de bestreden beslissing stelt is zij niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum of verblijfstitel.

Dit motief is op zich afdoende om de beslissing tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te dragen.

Haar kritiek aangaande het motief dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden is aldus gericht tegen een overvloedige motivering en kan geen afbreuk doen aan het motief op , eerste lid, grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.19. Ook waar verzoekende partij kritiek uit op het motief dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven wordt omdat zij een gevaar is voor de openbare orde wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overvloedige motivering nu uit de bespreking van het tweede middel gebleken is dat de afwezigheid van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende geschraagd wordt door het motief dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij zich niet heeft aangemeld bij het gemeentebestuur noch het bewijs levert dat zij op hotel logeert.

2.20. Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER